

Η Μεταστροφή του Σαούλ

«Ενὼ δε πορευόμενος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Λαμασκόν, ἐξαίφνης ἤστραψε περὶ αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν πρὸς αὐτόν· Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις;»

— Πράξεις 9:3,4 —

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ του Λουκά και οι Πράξεις των Αποστόλων γράφτηκαν και τα δύο από τον Λουκά. (Λουκάς 1:3,4· Πράξεις 1:1) Από τη συγγραφή του μαθαίνουμε τα περισσότερα από όσα είναι τώρα διαθέσιμα για τη ζωή και την πρώιμη διακονία του Σαούλ, του οποίου το όνομα άλλαξε σε Παύλο όταν άρχισε το ιεραποστολικό του έργο. —Πράξεις 13:9

Μάθαμε για πρώτη φορά για τον Σαούλ την εποχή που ο Στέφανος —που θεωρούνταν ο πρώτος χριστιανός μάρτυρας— λιθοβολήθηκε μέχρι θανάτου. Η περιγραφή καταγράφηκε από τον Λουκά, ο οποίος έγραψε: «Και οι μάρτυρες απέθεσαν τα ιμάτια αυτών εις τους πόδας νεανίου τινός ονομαζομένου Σαύλου.» (Πράξεις 7:58,59) Αυτός ο υπερβολικά ζηλωτής Φαρισαίος συμμετείχε πρόθυμα στον θάνατο του νεαρού Στέφανου φρουρώντας τα ρούχα εκείνων που πετούσαν τις πέτρες που του αφαίρεσαν τη ζωή.

Ο Λουκάς γράφει περαιτέρω: «Ο δε Σαύλος ήτο σύμφωνος εις τον φόνον αὐτοῦ. Καὶ ἐγένεεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας κατὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν

Ιεροσολύμοις και πάντες διεσπάρησαν εις τους τόπους της Ιουδαίας και Σαμαρείας, πλην των αποστόλων. Ἐφεραν δε τον Στέφανον εις τον τάφον ἄνδρες ευλαβεῖς και ἑκάμον θρήνον μέγαν ἐπ’ αὐτόν. Ο δε Σαῦλος ἐκακοποίει την ἐκκλησίαν, ἐμβαίνων εις πᾶσαν οἰκίαν και σύρων ἄνδρας και γυναῖκας, παρέδιδεν εις την φυλακὴν.» —Πράξεις 8:1-3

Αναμφίβολα, ο Σαούλ εἶχε ἕναν ἰδιαίτερο λόγο που ἠθέλε νὰ ταξιδεύει στὴ Δαμασκό. Μὲ τον λανθασμένο ζήλο του, δὲν ικανοποιήθηκε νὰ περιορίσει τὴ δραστηριότητά του ἐναντίον των μελών τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, και προσπάθησε νὰ καταδιώξει μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς που μπορεῖ νὰ εἶχαν δραπετεύσει. «Ὁ δε Σαῦλος, πνέων ἐτι ἀπειλὴν και φόνον κατὰ των μαθητῶν του Κυρίου, ἤλθε πρὸς τον ἀρχιερέα και ἐζήτησε παρ’ αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς συναγωγὰς, ὅπως εἴαν εὖρη τινὰς ἐκ τῆς οδοῦ ταύτης, ἄνδρας τε και γυναῖκας, φέρη δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλήμ.» —Πράξεις 9:1,2.

ΕΝΑ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ

Καθὼς βρισκόταν στὸ δρόμο γιὰ τὴ Δαμασκό μὲ τους συνταξιδιώτες του, τυφλώθηκε ξαφνικά ἀπὸ ἕνα λαμπρὸ φῶς ἀπὸ τον οὐρανό. «Και ἐπέσε στὴ γῆ, και ἄκουσε μὴ φωνὴ νὰ του λέει: Σαούλ, Σαούλ, γιατί με διώκεις; ... Και ἐκεῖνος τρέμοντας και ἐκπληκτος εἶπε: Κύριε, τι θέλεις νὰ κάνω;» —Πράξεις 9:3-6

Ὅταν ὁ Σαούλ κατάλαβε ὅτι αὐτός που τον ἀντιμετώπιζε ἦταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὸν ὁποῖο ἐναντιωνόταν, φοβήθηκε πολὺ και μπερδεύτηκε. «Οἱ δε ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτόν ἴσταντο ἄφωνοι, ἀκούοντες μὲν τὴν φωνήν, μὴδὲνα ὅμως βλέποντες Ἐσηκώθη δε ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, και ἔχων ἀνεωγμένους τους ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ δὲν ἐβλέπεν οὐδένα· και χειραγωγούμενος

αυτόν εισήγαγον εις Δαμασκόν. Και ήτο τρείς ημέρας χωρίς να βλέπη, και δεν έφαγεν ουδέ έπιεν.» —εδ. 7-9

Ο ΣΑΟΥΛ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟΝ ΑΝΑΝΙΑ

Ως αποτέλεσμα αυτής της πολύ δυνατής και ταπεινωτικής εμπειρίας, ο Σαούλ είχε μια πλήρη αλλαγή καρδιάς. Έχασε τον λανθασμένο ζήλο, την αυτοπεποίθηση και τη σιγουριά του. Την ώρα που συνέβη αυτό το περιστατικό, υπήρχε ένας μαθητής στον οποίο ο Κύριος είχε ήδη εμφανιστεί σε όραμα, και του έδωσε εντολή να πάει στον Σαούλ. «Ήτο δε τις μαθητής εν Δαμασκώ Ανανίας ονομαζόμενος, και είπε προς αυτόν ο Κύριος δι' οράματος· Ανανία· Ο δε είπεν· Ιδού εγώ, Κύριε. Και ο Κύριος είπε προς αυτόν· Σηκωθείς ύπαγε εις την οδόν την ονομαζομένην Ευθείαν και ζήτησον εν τη οικία του Ιούδα τινά Σαύλον ονομαζόμενον Ταρσέα· διότι ιδού, προσεύχεται, και είδε δι' οράματος άνθρωπον Ανανίαν ονομαζόμενον ότι εισήλθε και έθεσεν επ' αυτόν την χείρα, διά να αναβλέψη.» —Πράξεις 10-129

Οι προσευχές του Σαούλ δεν πέρασαν απαρατήρητες. Διαβάζουμε περαιτέρω: «Απεκρίθη δε ο Ανανίας· Κύριε, ήκουσα από πολλών περί του ανδρός τούτου, όσα κακά έπραξεν εις τους αγίους σου εν Ιερουσαλήμ· και εδώ έχει εξουσίαν παρά των αρχιερέων να δέση πάντας τους επικαλουμένους το όνομά σου. Είπε δε προς αυτόν ο Κύριος· Ύπαγε, διότι ούτος είναι σκεύος εκλογής εις εμέ, διά να βαστάση το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων και των υιών Ισραήλ· επειδή εγώ θέλω δείξει εις αυτόν όσα πρέπει να πάθη υπέρ του ονόματός μου.» —εδ. 13-16

ΤΕΛΟΣ Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Αυτό το επεισόδιο στη ζωή του Σαούλ συνέβη περίπου ένα χρόνο πριν τελειώσει η αποκλειστική εύνοια

του εβραϊκού λαού. Με αυτά τα λόγια στον Ανανία, ο Κύριός μας έδωσε μια από τις πρώτες άμεσες ενδείξεις ότι οι Εθνικοί θα προσκαλούνταν σύντομα να συμμετάσχουν στο πνευματικό σώμα του Χριστού. Ο Ανανίας έκανε όπως του είχαν υποδείξει. «Υπήγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας είπε· Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο Ιησούς όστις εφάνη εις σε εν τη οδώ καθ' ην ήρχου, διά να αναβλέψης και να πλησθής Πνεύματος Αγίου.» —Πράξεις 9:17

Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτο ότι ο Ανανίας χαιρέτησε τον τυφλό Σαούλ με τα λόγια: «Αδελφέ Σαούλ». Η όρασή του αποκαταστάθηκε αμέσως και βαπτίστηκε στον Χριστό. (εδ. 18) Έχοντας μείνει χωρίς φαγητό για τρεις μέρες και νύχτες, έφαγε και ενδυναμώθηκε, και έμεινε με τους μαθητές στη Δαμασκό για πολλές μέρες ακόμα. Στη συνέχεια ο Λουκάς μας πληροφορεί: «Ευθύς εκήρυττεν εν ταις συναγωγαίς τον Χριστόν ότι ούτος είναι ο Υιός του Θεού.» —19,20 Πόσο αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι εκείνοι οι Χριστιανοί στη Δαμασκό, για τους οποίους είχε έρθει για να τους πάει πίσω βίαια στην Ιερουσαλήμ, όπου ήταν πιθανόν να σκοτωθούν, τώρα πια συμμετείχε αυτός στη κήρυξη του Ευαγγελίου του Χριστού!

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ

Την εποχή που ο Λουκάς έγραψε αυτή την αφήγηση, δεν έδωσε λεπτομέρειες σχετικά με το πώς ο Σαούλ έχει αποκτήσει την πολύ βαθιά κατανόησή του για τις Γραφές. Ωστόσο, μαθαίνουμε μερικές από αυτές τις πληροφορίες από τα γραπτά του ίδιου του Αποστόλου. Στην επιστολή του προς τους Γαλάτες, επιβεβαιώνει τον διορισμό του ως Απόστολου από τον Ιησού και τον Επουράνιο Πατέρα. Έγραψε: «Παύλος απόστολος ουχί

από ανθρώπων, ουδέ δι' ανθρώπου, αλλά διά Ιησού Χριστού και Θεού Πατρός του αναστήσαντος αυτόν εκ νεκρών.» —Γαλ. 1:1

Στη συνέχεια, ο απόστολος συνέχισε να γράφει για την πλήρη μεταστροφή του από αυτήν του να υπακούει και να ευαρεστεί τους ανθρώπους και τον ένθερμο ζήλο του για τον Ιουδαϊσμό, σε εκείνον της υπακοής και ευαρέσκειας στον Θεό. Διακήρυξε: «Καθώς προείπομεν, και τώρα πάλιν λέγω· Εάν τις σας κηρύττη άλλο ευαγγέλιον παρά εκείνο, το οποίον παρελάβετε, ας ήναι ανάθεμα. Διότι τώρα ανθρώπους πείθω ή τον Θεόν; ή ζητώ να αρέσκω εις ανθρώπους; διότι εάν ακόμη ήρεσκον εις ανθρώπους, δεν ήθελον είσθαι δούλος Χριστού. Αλλά σας γνωστοποιώ, αδελφοί, ότι το ευαγγέλιον το κηρυχθέν υπ' εμού δεν είναι ανθρώπινον· διότι ουδ' εγώ παρέλαβον αυτό παρά ανθρώπου ούτε edιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού. Διότι ηκούσατε την ποτέ διαγωγήν μου εν τω Ιουδαϊσμός, ότι καθ' υπερβολήν edίωκον την εκκλησίαν του Θεού και εκακοποιούν αυτήν, και προέκοπτον εις τον Ιουδαϊσμόν υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσότερον ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων.» —Γαλ. 1:9-14

Στη συνέχεια αναπόλησε: «Ότε δε ηυδόκησεν ο Θεός, ο προσδιόρισας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας διά της χάριτος αυτού, να αποκαλύψη τον Υιόν αυτού εν εμοί, διά να κηρύττω αυτόν μεταξύ των εθνών, ευθύς δεν συνεβουλεύθην σάρκα και αίμα, ουδέ ανέβην εις Ιεροσόλυμα προς τους προ εμού αποστόλους, αλλ' απήλθον εις Αραβίαν και πάλιν υπέστρεψα εις Δαμασκόν.» —εδ. 15-17

Ο απόστολος λέει ότι ο Θεός τον έστειλε στην Αραβία για να λάβει πολύ ειδική γνώση μέσω άμεσων αποκαλύψεων. Αυτό ήταν μεγάλη τιμή και προνόμιο, αλλά δεν τον έκανε ούτε υπερήφανο ούτε υψηλόμυαλο (ή

άκρως ευσεβή), όπως αποκάλυψε αργότερα στην επιστολή του προς τους αδελφούς στην Κόρινθο. «Διότι εγώ είμαι ο ελάχιστος των αποστόλων, όστις δεν είμαι άξιος να ονομάζωμαι απόστολος, διότι κατεδίωξα την εκκλησίαν του Θεού.» (Α' Κορ. 15:9) Είναι πιθανόν ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Θεός δεν του έδωσε εντολή να πάει στην Ιερουσαλήμ, αφού έφυγε από την Αραβία, ήταν λόγω των πολύ ισχυρών συναισθημάτων που είχαν γεννηθεί εναντίον του και τα οποία συνέχισαν να επικρατούν εκεί. Κάποιοι εξακολουθούσαν να μην τον εμπιστεύονταν και μπορεί να πίστευαν ότι προσπαθούσε κρυφά να τους παγιδεύσει με κάποιο τρόπο.

ΕΝΑΣ ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Η ειδική κλήση του Σαούλ της Ταρσού και οι άμεσες αποκαλύψεις που του δόθηκαν από τον Κύριό μας Ιησού και τον Επουράνιο Πατέρα επιβεβαιώνονται ξανά στη δεύτερη επιστολή του προς τους Κορινθίους. Αναγνώρισε ότι όποιος εβίωσε τέτοιες εμπειρίες μπορεί να έχει την τάση να καυχιέται για αυτές. Απάντησε σε αυτή την πιθανή ερώτηση λέγοντας: «Να καυχώμαι βέβαια δεν μοι συμφέρει· διότι θέλω ελθεί εις οπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου. Γνωρίζω άνθρωπον εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων, είτε εντός του σώματος δεν εξεύρω, είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει· ότι ηρπάγη ο τοιούτος έως τρίτου ουρανού. Και γνωρίζω τον τοιούτον άνθρωπον, είτε εντός του σώματος είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει, ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν ανεκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση. Υπέρ του τοιούτου θέλω καυχηθή, υπέρ δε εμαυτού δεν θέλω καυχηθή εμμή εις τας ασθενείας μου. Διότι εάν θελήσω να καυχηθώ, δεν θέλω είσθαι άφρων, επειδή αλήθειαν θέλω ειπεί· συστέλλομαι όμως μη στοχασθή τις

εις εμέ ανώτερόν τι αφ’ ο, τι με βλέπει ή ακούει τι εξ εμού. Και διά να μη υπεραίρωμαι διά την υπερβολήν των αποκαλύψεων, μοι εδόθη σκόλοψ εις την σάρκα, άγγελος Σατάν διά να με ραπίζη, διά να μη υπεραίρωμαι. » —Β’ Κορ. 12:1-7

ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Η αφήγηση της Αγίας Γραφής δεν μας λέει πόσο καιρό ο Σαούλ βρισκόταν στην Αραβία και λάμβανε αυτές τις ειδικές αποκαλύψεις, αλλά ήταν ίσως για αρκετά καιρό. Μετά από αυτή την αξιοσημείωτη εμπειρία, μαθαίνουμε ότι επέστρεψε στη Δαμασκό και «κήρυξε αμέσως τον Χριστό στις συναγωγές, ότι είναι ο Υιός του Θεού». Η αντίδραση των άπιστων Εβραίων στη Δαμασκό ήταν κάτι που προκάλεσε έκπληξη, γνωρίζοντας ότι ο Σαούλ είχε έλθει εκεί πριν για να πάρει τους πιστούς εν Χριστό ως αιχμαλώτους του. Ωστόσο, κανείς δεν μπορούσε να αντικρούσει την ισχυρή λογική του όταν κήρυττε τον αναστημένο Κύριο Ιησού. —Πράξεις 9:20-22

Όλοι όσοι τον άκουσαν να κηρύττει, δεν εκτίμησαν το μήνυμά του και αναλήφθηκε ένα σχέδιο για να τον φιμώσουν. «Και αφού παρήλθον ημέραι ικαναί, συνεβουλεύθησαν οι Ιουδαίοι να θανατώσωσιν αυτόν.» Όταν οι αδελφοί έμαθαν για το σχέδιο τους, βοήθησαν τον Σαούλ να δραπετεύσει και να επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, οι απόστολοι και οι μαθητές στην Ιερουσαλήμ εξακολουθούσαν να τον φοβούνται, νομίζοντας ότι είχε μπει ανάμεσά τους για να τους κατασκοπεύσει. —εδ. 23-25

Ο ΣΑΥΟΥΛ ΠΑΕΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Οι περισσότεροι από τους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ δυσκολεύονταν να δεχτούν τον Σαούλ ως

αληθινό εν Χριστώ αδελφό. Ωστόσο, υπήρχε ένας συγκεκριμένος μαθητής, του οποίου το όνομα ήταν Βαρνάβας, ο οποίος συνειδητοποίησε ότι ο Σαούλ μετεστράφη πραγματικά στον Χριστό. Είδε τον μεγάλο Απόστολο για αυτό που πραγματικά ήταν. Πείστηκε ότι οι αξιοσημείωτες εμπειρίες του Σαούλ προήλθαν από καμία άλλη πηγή εκτός από τον ίδιο τον Κύριο. Ο Βαρνάβας ήξερε ότι το ζήτημα με τους άλλους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ έπρεπε να επιλυθεί, και βρήκε την ευκαιρία να μιλήσει μαζί του. Στη συνέχεια, πήγε τον Σαούλ στους Αποστόλους και επέμεινε να μάθουν την αλήθεια για το θέμα από πρώτο χέρι και για την πλήρη αλλαγή που συνέβη στη ζωή του. —Πράξεις 9:26,27

Το εδάφιο 27 αναφέρει: «Ο Βαρνάβας δε παραλαβών αυτόν έφερε προς τους αποστόλους, και διηγήθη προς αυτούς πως είδε τον Κύριον εν τη οδῷ και ότι ελάλησε προς αυτόν, και πως εν Δαμασκῷ, εκήρυξε μετά παρρησίας εν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.» Στη συνέχεια, οι Απόστολοι και οι μαθητές δέχτηκαν πράγματι τον Σαούλ και τον καλωσόρισαν να γίνει ένας από αυτούς εντασσόμενος εις το σύνολον των δραστηριοτήτων τους και μιλώντας στο όνομα του Κυρίου Ἰησοῦ. —εδ. 28

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΑΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Καθώς ο Σαούλ διακονούσε στην Ιερουσαλήμ, το κήρυγμά του τον έφερε σε επαφή με τους Ελληνιστές που άρχισαν επίσης να συνωμοτούν εναντίον του. «Και ελάλει και εφιλονέκει μετά των Ελληνιστῶν· εκείνοι δε κατεγίνοντο εις το να θανατώσωσιν αυτόν. Μαθόντες δε οι αδελφοί, κατεβίβασαν αυτόν εις Καισάρειαν και εξαπέστειλαν αυτόν εις Ταρσόν.» —Πράξεις 9:29,30

Η λέξη «Grecians» («Ελληνισταί») στην προηγούμενη περιγραφή σημαίνει Ελληνιστές και αναφέρεται σε εκείνους τους...Εβραίους που μιλούσαν

ελληνικά. Το λογικό και πειστικό κήρυγμα των Γραφών από τον Σαούλ προκάλεσε αναστάτωση σε μερικούς από αυτούς. Αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο, γιατί είχαν προκύψει προηγουμένως προβλήματα μεταξύ τους. Ο Λουκάς αναφέρει: «Ἐν δε ταῖς ἡμέραις ταύταις, ὅτε ἐπληθύνοντο οἱ μαθηταί, ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, ὅτι αἱ χήραι αὐτῶν παρεβλέποντο ἐν τῇ καθημερινῇ διακονίᾳ.» (Πράξεις 6:1) Τώρα, ὅπως συνέβη και στη Δαμασκό, στην Ἱερουσαλήμ συνωμοτούσαν ἐπίσης ἐναντίον τοῦ Σαούλ και ἀναζητούσαν τρόπους για να τον βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση.

Οἱ μαθητὲς στὴν Ἱερουσαλήμ ἔμαθαν για τὸ σχέδιο τῶν Ἑλληνιστῶν για τὴν ἐξόντωση τοῦ Σαούλ και, για τὴ δική του ἀσφάλεια, τον ἐπεισαν να ἐπιστρέψει στο σπίτι του στὴν Ταρσό, που ἦταν πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴν ἐπαρχία τῆς Κιλικίας. Φρόντισαν για τὴν ἀσφαλὴ συνοδεία του μέσω τῆς Καισάρειας, μιᾶς πόλεως-λιμάνι ἀπὸ τὴν ὁποία μπόρεσε να πλεύσει στὴν Ταρσό. Παρέμεινε ἐκεῖ για ἓνα χρονικὸ διάστημα, ἴσως δύο χρόνια. Ο Λουκάς ἔγραψε: «Αἱ μὲν λοιπὸν ἐκκλησίαι καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν και Γαλιλαίαν και Σαμάρειαν εἶχον εἰρήνην, οἰκοδομοῦμεναι και περιπατοῦσαι ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, και διὰ τῆς παρηγορίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.» —Πράξεις 9:31

ΜΕ ΧΑΡΑ ΕΛΑΒΑΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, ὁ Κύριος προκάλεσε μιᾶ ἀνάπαυλα ἀπὸ τὴ σοβαρὴ δίωξη που εἶχε ἀσκηθεῖ ἐναντίον τῶν ξεχωριστῶν τοῦ ἀνθρώπων που υπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς σταύρωσης τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναμφίβολα, αὐτὸ ἦταν πολὺ ωφέλιμο για τὰ μέλη τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας. Ὡς ἀποτέλεσμα, ἡ κοινοτικὴ ρύθμιση που δοκιμάστηκε για ἓνα διάστημα ἐγίνε λιγότερο σημαντικὴ και σύντομα ἔληξε. (Πράξεις 4:32-

35) Είναι αξιοσημείωτο ότι δεν υπάρχει άλλη αναφορά στην Αγία Γραφή σχετικά με αυτό το είδος κοινής στενής κοινωνικής δομής, είτε συνεχίζεται είτε αναβιώνει μεταξύ των αδελφών που ζούσαν εκείνη την εποχή.

Το κύριο ενδιαφέρον του Λουκά, του ιστορικού, για τη συγγραφή μιας αφήγησης των Πράξεων των Αποστόλων, ήταν σε σχέση με την πνευματική ανάπτυξη και ανάπτυξη των μαθητών του Κυρίου μας. Μας κατέγραψε πληροφορίες ότι τότε στην Εκκλησία προστέθηκαν μεγάλοι αριθμοί πιστών. «Τότε βαπτίστηκαν εκείνοι που δέχτηκαν με χαρά τον λόγο του· και την ίδια ημέρα προστέθηκαν σε αυτούς περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές». (Πράξεις 2:41· 4:4) Η αύξηση του αριθμού των αδελφών στην Εκκλησία προερχόταν από όλες τις τάξεις του Ισραήλ και έδειξε πώς η ευλογημένη Υψηλή Κλήση του Θεού ήταν ακόμη αποκλειστικά για αυτό το έθνος, ακόμη και όταν η ιδιαίτερη εύνοιά τους από τον Θεό τελείωνε γρήγορα.

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Ο ειδικός καιρός εύνοιας του έθνους του Ισραήλ έληξε όπως είχε προειπωθεί αιώνες νωρίτερα από τους προφήτες του. Μεταξύ των προφητών του Θεού ήταν και ο Αμώς που έγραψε: «Ακούσατε τον λόγον τούτον, τον οποίον ελάλησεν ο Κύριος εναντίον σας, υιοί Ισραήλ, εναντίον παντός του γένους, το οποίον ανεβίβασα εκ γης Αιγύπτου λέγων, Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής· διά τούτο θέλω σας τιμωρήσει διά πάσας τας ανομίας σας.» —Αμώς 3:1,2

Όταν η διακονία του Ιησού πλησίαζε στο τέλος της, δίδαξε ένα σημαντικό μάθημα σχετικά με τον Ισραήλ, χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα μια συκιά χωρίς καρπούς. Ο Ματθαίος αναφέρει: «Και ιδών μίαν συκὴν ἐπὶ τῆς οδοῦ, ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ οὐδὲν ἦϋρεν ἐπ’ αὐτὴν

ειμή φύλλα μόνον, και λέγει προς αυτήν· Να μη γείνη πλέον από σου καρπός εις τον αιώνα. Και παρευθύς εξηράνθη η συκή. Και ιδόντες οι μαθηταί, εθαύμασαν λέγοντες· Πως παρευθύς εξηράνθη συκή;!» —Ματθ. 21 :19,20

Ο Ιησούς διακήρυξε ότι ο οίκος του Ισραήλ θα έμενε έρημο αμέσως μετά την ολοκλήρωση της σταύρωσης και της επίγειας διακονίας του. Είπε: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σέ· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ' ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε. Ιδού, αφήνεται εις εσάς ο οίκός σας έρημος. Διότι σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί εις το εξής, εωσού είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.» —Ματθ. 23:37-39

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΕΙΣ ΜΑΘΗΝ

Όταν το όνομα του Σαούλ άλλαξε σε Παύλος όπως καταγράφεται στις Πράξεις 13:9, και άρχισε τα ιεραποστολικά του ταξίδια, αυτός ο μεγάλος Απόστολος έγινε πολύ εξέχων μεταξύ των Αποστολών του Ιησού. Είναι προφανές ότι υπερέβη ακόμη και μερικούς από τους αρχικούς δώδεκα Αποστόλους, οι οποίοι σπάνια κατονομάζονται εκτός των αποστολικών καταλόγων. Ωστόσο, ο Παύλος παρέμεινε ταπεινός. Έγραψε: «Αλλά χάριτι Θεού είμαι ότι είμαι· και η εις εμέ χάρις αυτού δεν έγεινε ματαία, αλλά περισσότερο των πάντων εκοπίασα, πλην ουχί εγώ, αλλ' η χάρις του Θεού η μετ' εμού.» —Α' Κορ. 15:10

Ας θυμηθούμε την εξαιρετική ζωή αυτουνού -του Σαούλ— που έκανε μια πλήρη μεταβολή όταν τον φώτισε ο Κύριος, και στη συνέχεια έγινε ο μεγάλος Απόστολος Παύλος. Είθε κι εμείς να θυμηθούμε και να μιμηθούμε τη

συνεχή του στάση ταπεινότητας, πραότητας και πλήρους
αφοσίωσης στο έργο του Κυρίου που δόθηκε ενώπιόν
του, όλα επιτελεσμένα όπως είπε ο ίδιος, με τη «χάρη που
μου δόθηκε».

